Sygn. akt II CSK 567/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa G. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Rejonowemu w K.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w […]
z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt I ACa […],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego;

3) przyznaje adwokatowi E. B. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w […] kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset), podlegającą powiększeniu o podatek od towarów i usług (VAT), tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w […] oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 maja 2012 r., którym oddalone zostało jej powództwo o zapłatę kwoty 300.000 zł tytułem odszkodowania i 5.700.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę, spowodowane nieprawidłowo prowadzonym postępowaniem przygotowawczym.

Powódka powołała w skardze kasacyjnej obie podstawy przewidziane w art. 398^3 § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania przyczynę objętą art. 398^9 § 4 k.p.c. Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej połączyła z rażącym naruszeniem wskazanych w jej podstawach przepisów prawa materialnego, polegającym na błędnej wykładni art. 417 § 1 k.c. oraz nieprawidłowej wykładni przepisów postępowania - art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. - przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398^9 k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidziane w art. 398^9 § 1 pkt. 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398^4 § 2 k.p.c. zostanie spełnione, jeżeli zostaną przedstawione w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze

publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przesłanek określonych w art. 398^9 § 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398^9§ 1 pkt 4 k.p.c. to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać. Doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia w świetle jej podstaw oraz motywów zaskarżonego wyroku nie daje przesłanek do oceny, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję rażących błędów w zakresie wykładni i stosowania prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, która Sąd Najwyższy w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398^9 § 2 k.p.c. Na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398^{21} k.p.c. Sąd Najwyższy nie obciążył powódki kosztami postępowania kasacyjnego, z uwagi na jej sytuację majątkową i życiową.

[aw]

es